

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

โตเกียวทาวเวอร์

แม่กับผม และพ่อในบางครั้งคราว

東京タワー

オカンとボクと、時々、オトン

ลิลี่ แพรงกี้

เขียน

ทิพย์วัลย์ ยามาโมโตะ

แปล

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ที่นั่นไม่มีหนังสือที่ผมเขียน
ผมไม่เคยเขียนหนังสือที่มีเนื้อหาดีพอจะให้แม่อ่านได้และไม่เคยให้แม่อ่านเลย
แต่ดูเหมือนแม่จะเคยแอบอ่านด้วย
- ลิลี่ แพรงกี้

คำนำสำนักพิมพ์

ฉบับพิมพ์ครั้งแรก

โตเกียวทาวเวอร์ แม่กับผม และพ่อในบางครั้งคราว คือ เรื่องราวความรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูกชายที่ต่างจากชีวิตจริงของผู้เขียนเอง นิยายเรื่องนี้ได้รับการตอบรับอย่างล้นหลามในประเทศญี่ปุ่น จนมีการพิมพ์ซ้ำถึง 18 ครั้งภายในระยะเวลาเพียงครึ่งปี ลิลี่ แพรงก็ หรือชื่อจริงว่านาคางาวะ มาซายะ จึงกลายเป็นนักเขียนที่น่าจับตามองที่สุดแห่งยุค ร้านหนังสือทุกร้านในญี่ปุ่นต่างมีเรื่อง “โตเกียวทาวเวอร์” วางขายอยู่อย่างโดดเด่น และนวนิยายเรื่องนี้ยังได้รับการยกย่องว่าเป็นที่นิยมเทียบเท่ากับเรื่อง *Norwegian Wood (ด้วยรัก ความตาย และหัวใจสลาย)* ของฮารุกิ มูราคามิ นักเขียนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลกอีกด้วย

เหตุที่ “โตเกียวทาวเวอร์” トラตรึงอยู่ในจิตใจของผู้อ่านมากมาย ก็เพราะผู้เขียนได้ถ่ายทอดเรื่องราวระหว่างแม่กับลูกอันเป็นสากลได้อย่างลึกซึ้งกินใจและตรงไปตรงมา จนใครก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงวิธีที่ตนปฏิบัติกับแม่ของตัวเอง ขณะเดียวกันก็กล่าวถึงชีวิตของผู้คนในต่างจังหวัดที่ถูกภาพฝันของกรุงโตเกียวดึงดูดให้เข้ามาใช้ชีวิตอย่างล่องลอยไร้จุดหมาย การต่อสู้และการค้นหาตัวตนในเมืองใหญ่นี้ไม่ได้แตกต่างไปจากชีวิตของใครหลายๆ คน ซึ่งลิลี่ แพรงก็ ก็บอกเล่าเรื่องราวอย่างเปิดเผย สมจริง ทั้งยังแฝงด้วยอารมณ์ขันและสำนวนโวหารที่มีเอกลักษณ์ยิ่ง

|||วรวสำนักพิมพ์

มิถุนายน 2551

คำนำสำนักพิมพ์

เคยตั้งคำถามกับตัวเองใหม่ว่า เราทำดีกับคนที่เรารักมากพอแล้วหรือยัง

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ - แม่ - ลูกนั้นเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย แต่ความสัมพันธ์ของครอบครัวที่แท้จริงนั้น เกิดขึ้นได้อย่างยากยิ่ง

โตเกียวทาวเวอร์ แม่กับผม และพ่อในบางครั้งคราว คือเรื่องราวที่แสนเรียบง่าย แต่สามารถติดตรึงอยู่ในใจของผู้อ่านได้นานแสนนาน เนื้อหาเล่าถึงความสัมพันธ์ของแม่และลูก ที่ต่างมุ่งหน้าสู่โตเกียว เมืองหลวงของญี่ปุ่น กับคำมั่นสัญญาที่เคยให้ไว้ระหว่างกัน

จากเด็กสู่วัยรุ่น

จากวัยรุ่นสู่วัยทำงาน

ทุกช่วงเวลาเรามีแม่อยู่เสมอ

แม่ที่คอยเป็นกำลังใจ

แม่ที่คอยทำอาหารให้

แม่ที่คอยดูแลเอาใจใส่เราทุกอย่าง

จากนิยายขายดีที่พิมพ์เข้ามาแล้ว 9 ครั้ง และในการพิมพ์ซ้ำครั้งที่ 10 นี้ สำนักพิมพ์ Piccolo ได้มีโอกาสจัดพิมพ์เรื่องราวที่แสนอบอุ่นและสะเทือนใจ ให้ผู้อ่านได้เตรียมชบน้ำตาไปกับแม่และลูกชายที่ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ - ลูกนั้นยังตรึงใจผู้อ่านได้เสมอ

piccolo

I

สิ่งนั้นปักลงตรงใจกลางพอดิบพอดีราวกับแกนกลางของลูกข้าง
จุดศูนย์กลางของโตเกียว จุดศูนย์กลางของญี่ปุ่น จุดศูนย์กลาง
ความใฝ่ฝันของพวกเขา

รัศมีที่ทอดยาวจากจุดหนึ่งส่งให้แรงเหวี่ยงหนีศูนย์กลางกระจาย
ไปอย่างทั่วถึง

บางครั้งในยามว่าง พระผู้เป็นเจ้าของบนก็เอื้อมมือมาหมุนเล่น
คล้ายกับไซลาน

หมุนไป หมุนไป แล้วพวกเขาก็หมุนตาม

พวกเราเยื้องย่างเข้ามาราวกับตามหาแสงสว่างที่ไม่เคยได้
พบพาน เหมือนแมลงเม่าบินเข้าหาแสงไฟ พวกเราถูกสิ่งนั้นดึงดูด
เข้ามา ต้องนั่งรถไฟอันโคลงเคลงด้วยจิตใจอันสั่นไหว ถูกดึงดูด
เข้ามา ละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอน

บ้างก็ถูกผลักให้กระเด็นออกไป บ้างก็ถูกดึงเข้ามา บ้างถูก
เหวี่ยงออกไป และบ้างก็มีนิ่ง ไม่มีผู้ใดต้านทาน ได้แต่ถูกดึงดูด
ไปตามทิศทางของแรงนั้น และรอคอยชะตากรรมที่กำลังจะประสบ

ความเศร้าโศกจนแทบขาดใจ ความคับแค้นใจที่ทำให้กระเพาะ
บีบ เรื่องราวที่ไร้ซึ่งเหตุผลอธิบาย ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นไม่สามารถต้านทาน
แรงนั้นได้ ยังคงต้องหมุนเวียนเรื่อยไป

หมุนไป หมุนไป

แล้วเราก็หมดไหม้ ถูกลวงล่อเข้าไปแล้วก็ถูกผลักไสออกมา

ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งหมดสภาพ

ในเดือนพฤษภาคม มีคนคนหนึ่งพูดขึ้น

เขามองไปยังสิ่งนั้นแล้วบอกว่า ท่าทางมันช่างหงอยเหงา

เป็นเพียงสีส้มในช่วงกลางวัน เป็นเพียงแสงไฟในยามค่ำคืน
รูปร่างของมันช่างดูหงอยเหงา

ผมฟังเขาพูดแล้วคิดว่า ด้วยเหตุนั้นมันจึงเป็นดังความใฝ่ฝัน
ผมนึกขึ้นชมความแข็งแกร่งและความสง่างามของสิ่งที่ตั้งตระหง่าน
และให้แสงสว่างอย่างไม่หยุดหย่อนในเมืองแห่งความว่างเปล่านี้ ผม
คิดว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่ไปเรื่อย ๆ ต่างถูกพัดพา จับตัวเป็นกลุ่มก้อน
สนิทสนมคุ้นเคย แต่พอถึงเวลาก็หักหลังกัน ทุกคนหลงเสน่ห์ความงาม
อันโดดเด่นเดียวของสิ่งนั้น

พวกเราที่ทนต่อความเหงาไม่ได้และยังคงถูกหมุ่นอยู่ต่อไป
ต่างก็ฝันถึงสิ่งนั้น

แล้วผู้คนที่พุ่งเป้าหมายไปสู่สถานที่แห่งนั้น หันหลังให้กับฝัน
แผ่นดินเกิดมุ่งหน้าสู่โตเกียวเพื่อตามหาความฝัน

เรื่องราวที่ผมจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องราวเล็กๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต
ของพ่อของผม ผู้เคยมุ่งหน้าสู่โตเกียวเพื่อตามหาความฝัน แล้วก็ถูก
เหวี่ยงกระเด็นกลับบ้านเกิด ตัวผมผู้เคยมุ่งหน้าสู่โตเกียวเช่นเดียวกัน
แต่ไม่มีที่ให้หวนกลับ รวมถึงแม่ของผมผู้ถูกพามาโตเกียว แต่
ไม่สามารถย้อนกลับไปที่ใดได้ จนกระทั่งจากพวกเราไปอย่างสงบที่
โตเกียวทาวเวอร์แห่งนี้ ทั้งๆ ที่ไม่เคยใฝ่ฝันถึงมันเลย

วันนั้นเราสามารถนอนหลับสนิทอยู่ในห้องเล็กๆ ที่มองเห็น
โตเกียวทาวเวอร์

ความทรงจำในวัยเยาว์ คนส่วนใหญ่แทบไม่มีความทรงจำ
ในวัยนั้น แต่ผมมีความทรงจำหลงเหลืออยู่ และไม่ใช้ความทรงจำ
ที่เลือนรางหรือจืดจาง ผมยังจำได้ดีถึงกลิ่นอายและความคิดใน

ขณะนั้น แม้กระทั่งจากตอนเล็กๆ น้อยๆ ก็ยังคงอยู่ในความทรงจำอย่างชัดเจน

ผมคงมีสิ่งที่จะต้องจดจำน้อยกว่าคนอื่น ๆ

ความทรงจำในวัย 3 ขวบ ผมกับแม่กับพ่อ เราสามคนอยู่กันพร้อมหน้าได้หลังคาเดียวกัน

อาจเป็นเพราะความทรงจำในระยะเวลสามปีที่เราใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันไม่มีสิ่งอื่นใดมาเสริมทับ ผมจึงจำเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ นั้นได้จนกระทั่งปัจจุบัน

ปัง!! เสียงดังโครมครามทำให้ผมที่นอนอยู่ในผ้าห่มผืนเดียวกับแม่สะดุ้งตื่นขึ้นมา แน่นอนว่าแม่ก็ล้มตาคืนเช่นกันและยันกายลุกขึ้นจากที่นอน ผมจำได้ว่าตอนนั้นเป็นช่วงกลางดึก เวลาที่ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ และคนในบ้านเมืองต่างพากันหลับสนิท

ผมได้ยินเสียงย่ำร้องลั่นมาจากประตูหน้าบ้าน ย่ำร้องเรียกชื่อแม่อย่างต่อเนื่อง แม่กระโจนออกไปจนเกือบถึงประตู แต่แล้วก็ย้อนกลับมาที่ห้องอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้น แม่อุ้มผมแล้ววิ่งไปยังห้องรับแขกราวกับนักกีฬารักบี้พ้อกลับมานั่นเอง

แน่นอนว่าเป็นเรื่องปกติ เพราะพ่อย่อมต้องกลับมาบ้านของตัวเอง แต่ไม่รู้ว่ครั้งนี้พ่อมีวัตถุประสงค์อะไรจึงใช้เท้าถีบทะเลาะประตูเข้ามา ทั้งๆ ที่แต่เดิมก็ใช้มือเปิดอยู่เป็นประจำ

พ่อฟังประตูระจกกรอบไม้ แล้วเดินทั้งรองเท้าเข้ามาตามทางเดินในห้องพลางบ่นเสียงขรม พ่อผลักยาที่กำลังร้องเสียงหลงแล้วไล่ตามแม่ที่กำลังวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน แม่แต่หน่วยรบพิเศษที่บุกเข้าโจมตีกลุ่มโจรในฐานที่มั่นยังเข้ามานุ่มนวลกว่านี้เลย “ภาพการต้อนรับกลับบ้าน” แบบนี้มีให้เห็นเป็นประจำในบ้านของเรา

ภาพของแม่ที่วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ภาพของยาที่ตะโกนลั่น

ขณะหมอบคลานไปตามพื้น คนที่เป็นเหยื่อของพ่อในวันนั้นไม่ใช่ทั้งแม่และย่า แต่เป็นตัวผมเอง

พ่อยี่ยุดจุดกระดูกงูจากแม่ที่ถูกต้อนจนมุม แล้วควักท่อกระดาษทรงสามเหลี่ยมออกจากกระเป๋าเสื้อคลุม ในหอนั้นมีไก่อึงเย็นชืด พ่อบังคับให้ผมกินโดยการยัดมันเข้าไปในปากทั้งไม้

ดูเหมือนว่าพ่อจะอยากให้ลูกชายได้กินไก่อึงของฝาก และไม่ว่าจะก่อนหรือหลังจากนั้น นั่นเป็นครั้งเดียวที่ผมได้กินไก่อึงตอนเพิ่งตื่นนอน

ในสมัยนั้นพ่อเป็นคนเมาแล้วอาละวาด ดูเหมือนว่าพ่อเมาได้ที่แล้วก็เที่ยวก่อความวุ่นวายไปทั่วทุกหนแห่ง

หลังจากนั้นไม่กี่วันเราก็ได้ประตูใหม่ ประตูเลื่อนปิดเข้าหากัน ซึ่งข้างหนึ่งได้รับการซ่อมใหม่เอี่ยมอ่อง ดูตลกไปถนัดตา

ผมเป็นเด็กร้องไห้เก่ง ถ้าเริ่มร้องแล้ว อีคนานกว่าจะหยุด พ่อเกลียดผู้ชายขี้แย แม้ว่าจะจะเป็นเด็กผู้ชายวัย 3 ขวบก็ตาม

ตอนนั้นผมเดินร้องไห้เข้าไปในห้องนั่งเล่น พ่อในชุดกางเกงขาสั้นกำลังนอนดูโทรทัศน์ ผมร้องให้อยู่นานเท่าไรไม่รู้ แต่ทันทีที่ผมได้ยินพ่อตะโกนอะไรสักอย่าง ตัวผมก็ถูกยกขึ้นแล้วถูกเหวี่ยงข้ามทางเดินไปยังห้องรับแขก

ผมลอยอยู่กลางอากาศ มองเห็นรอยเชื่อมต่อระหว่างทางเดินกับห้องรับแขกจากมุมที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ย่าที่นั่งอยู่ในห้องรับแขกเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด แม่บอกว่าย่าโถมตัวอ้าแขนทั้งสองเข้ารับผมที่ถูกขว้างมาจากห้องนั่งเล่นราวกับเป็นนักกีฬาตัวรับในอเมริกันฟุตบอล แต่ผมจำเหตุการณ์หลังจากที่ตัวผมลอยอยู่กลางอากาศไม่ได้ คงเป็นปรากฏการณ์เดียวกับที่คนกระโดดตึกฆ่าตัวตายหมดสติก่อนที่จะกระแทกกับพื้นกระมัง ถ้าในตอนนั้นย่ารับพลาดทำผมหลุดมือไปละก็ ผมคงตกลงมาหัวกระแทกพื้นกลายเป็นเด็กไร้เรงเกินเหตุไปแล้วกระมัง

อีกอย่าง ผมเป็นเด็กกล้าใฝ่ไม่แข็งแรง ปวดท้องเป็นประจำ ทุกครั้งแม่จะพาไปโรงพยาบาลใกล้บ้าน ที่นั่นมีคุณหมอผู้หญิง คนหนึ่งซึ่งแม่พูดถึงมาจนเดี๋ยวนี้ว่า “คุณหมอกคนนั้นเก่งจริง ๆ ถ้าไม่ได้คุณหมอนะ ปานนี้แคงตายไปแล้ว” ผมไปที่นั่นที่ไรก็ถูกฉีดยา ที่ก้นทุกที แต่ว่าถ้าพยายามอดกลั้นไม่ร้องให้ แม่และคุณหมอผู้หญิงจะพากันขึ้นชมผมยกใหญ่ ผมจึงทำเป็นไม่เจ็บเพื่อที่จะได้ เคลิบเคลิ้มไปกับคำสรรเสริญเยินยอของคนทั้งสอง

วันหนึ่งแม่พาผมที่กำลังปวดท้องไปโรงพยาบาลที่คุณหมอผู้หญิงประจำอยู่อย่างเคย แต่บังเอิญว่าวันนั้นโรงพยาบาลปิด แม่จึงต้องพาผมไปคลินิกเอกชนแห่งหนึ่ง หมอที่นั่นวินิจฉัยว่า “อิม... ปวดท้องธรรมดาเนี่ยละ” ผมร้องให้จ้าหลังจากถูกฉีดยาที่แขน

ผ่านไปหนึ่งคืนและอีกหนึ่งวัน อาการของผมยังไม่ดีขึ้น ผมเริ่มดิ้นทุรนทุราย แม่จึงพาผมไปหาคุณหมอผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง คุณหมอดูผมว่า “ทำไมไม่รีบพามาหาเสียแต่เนิ่น ๆ ละคะ!!” แล้วรีบเขียนใบส่งตัวคนไข้ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ วันนั้นผมจึงถูกส่งตัวไปยังอีกโรงพยาบาลหนึ่งในทันที

ผมป่วยเป็นโรคกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด มีหน้าซำอาการยังเข้าขั้นอันตราย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านอายุรกรรมและศัลยกรรมหลายคนเข้ามา ในห้องผ่าตัด ผมไม่รู้รายละเอียดนัก รู้แต่ว่า ในตอนแรกแพทย์สอดบางอย่างคล้ายกับเครื่องสวนทวารไฟฟ้าเข้าไปในก้นของผม ผมว่าคงไม่มีใครเคยถูกสวนทวารด้วยกระแสไฟฟ้าหรอก เพราะแม้แต่สำหรับผู้ใหญ่ นี่ก็เป็นวิธีการที่ทรมาณพอควร

หลังจากนั้นหมอก็ใช้เรดาร์ตรวจสอบดูว่ากระแสไฟฟ้าเข้าไปถึง ส่วนใดของลำไส้ จุดที่กระแสไฟฟ้าไม่สามารถไหลต่อไปได้คือจุดที่ลำไส้ขาดตัน เมื่อตรวจพบแล้วจึงผ่าตัดเอาส่วนนั้นออก

ก่อนผ่าตัดหมอบอกให้แม่เตรียมใจไว้ว่า หากจำเป็นต้องตัดลำไส้ทิ้ง ผมจะมีอุปสรรคในการใช้ชีวิตประจำวันอย่างมากทีเดียว

ตรงข้างหน้าต่างบานเล็กๆ ที่มองเห็นห้องผ่าตัดได้ แม่เฝ้า
วิงวอนให้กระแสไฟฟ้าไหลผ่านลำไส้ได้ตลอดรอดฝั่ง พ่อรู้ข่าวทาง
โทรศัพท์ขณะกำลังนั่งดื่มเหล้าอยู่ในร้านเหมือนตอนที่แม่คลอดผม
เมื่อพ่อผู้เฒ่าได้ที่มาเข้าร่วมชบวนด้วยแล้ว สองสามีภรรยา ก็เฝ้าดู
ทิศทางของเรดาร์อย่างใจจดใจจ่อ

โชคดีที่กระแสไฟฟ้าทะลุผ่านลำไส้ไปได้ตลอด กระแสไฟฟ้า
ช่วยเปิดทางลำไส้ส่วนที่อุดตันได้สำเร็จ ผมไม่ต้องผ่าตัด แม่ดีใจ
จนน้ำตาไหล ส่วนพ่อแสดงท่าที่ยินดีอย่างผู้ชนะแล้วก็หวนกลับสู่
ร้านเหล้าเช่นเดิม

ในขณะที่กำลังทรมานทรมายเพราะความเจ็บปวดอยู่นั้น ผมได้กลิ่น
เสื่อทาทามิในบ้านและกลิ่นสีบนฝาผนัง ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความ
ห่วงใยของแม่ แต่ผมไม่มีความทรงจำว่าพ่ออยู่ที่นั่นเลย

สิ่งหนึ่งที่ผมยังจำได้คือ แผ่นหลังของพ่อขณะกำลังนั่งวาดภาพ
พอใช้แท่งแก้วทาบกับร่องไม้บรรทัด แล้วขีดเส้นด้วยฟูกันหรือปากกา
เขียนภาพ พ่อคงกำลังออกแบบอะไรสักอย่าง บนฝาผนังในห้องนั่งเล่น
มีภาพพระพุทธรูปหินที่พ่อวาดประดับตกแต่งอยู่หลายภาพ พ่อพอ
เห็นว่าผมกำลังมองภาพเหล่านั้นอยู่ก็ยื่นจานเซรามิกขาวที่มีสีน้ำ
สีน้ำเงินให้พร้อมกับฟูกัน แล้วบอกให้ผมวาดอะไรก็ได้ ผมจำได้ว่า
พ่อดูผมวาดแล้วพูดว่า อืม หรือไม่ก็ โอ้โฮ ผมรู้สึกวาทขณะที่พ่อ
กำลังวาดภาพ พ่อจะอ่อนโยนเสมอ

และนี่คือความทรงจำในวัย 3 ขวบของผม หลายสิ่งคงอยู่ชัดเจน
แม้ตัวผมเองก็ยังรู้สึกแปลกใจที่จำรายละเอียดยิบย่อยต่างๆ ได้ดี
ความทรงจำของผมกับแม่กับพ่อ ในช่วงที่เราทั้งสามยังเป็นครอบครัว
เดียวกัน นี่คือเรื่องทั้งหมด มีเพียงแค่นี้จริงๆ

ผมเกิดที่เมืองโคะคุระในจังหวัดฟุกุโอกะ¹ ที่โรงพยาบาลริมแม่น้ำชิเซ็น ทุกครั้งที่เดินเลียบบแม่น้ำสายนี้ แม่จะชี้ไปที่โรงพยาบาลและบอกกับผมว่า “ที่ที่แ่กเกิดไง”

ปัจจุบันที่นั่นมีรถไฟฟ้าผ่านไปมาอยู่ข้างบน แต่สมัยก่อนมีรถรางแล่นฉึกฉกอยู่ในตัวเมือง เมืองยะฮะตะที่อยู่ใกล้เคียงมีโรงงานถลุงเหล็กขนาดมหึมาของบริษัทชินนิตเทตสึ แม้ผู้คนจะไม่มากเท่าเมื่อก่อน แต่ก็ยังอยู่กันอย่างหนาตา และบ้านเมืองก็ดูคึกคักมีชีวิตชีวา ปล่องควันโรงงานถลุงเหล็กพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ควันสีเทาขาวถูกพ่นออกมาจากปล่องที่ยาวบ้างสั้นบ้างมากมายหลายรูปแบบ เบื้องหลังกลุ่มควันเหล่านั้นคือท่าเรือที่สะท้อนแสงระยิบระยับ และเรือพลังไอน้ำลำจิวที่ลอยล่องอยู่

เมื่อถึงวัยที่ต้องเรียนหนังสือ แม่มักเล่าเรื่องระเบิดนิวเคลียร์ให้ผมฟังอยู่บ่อย ๆ

“ระเบิดนิวเคลียร์ที่ถูกทิ้งที่นางาซากินั้นนะ ความจริงเขาจะทิ้งแถวโคะคุระ ตรงโรงงานถลุงเหล็กในยะฮะตะต่างหาก แต่วันนั้นอากาศในโคะคุระไม่ดี เมฆหนาจนมองไม่เห็นตัวเมือง เขาก็เลยหอบระเบิดนิวเคลียร์ไปทิ้งนางาซากิที่อยู่ใกล้ ๆ แทน ที่นั่นมีโรงต่อเรือไซโหมล๊ะ ถ้าตอนนั้นอากาศที่โคะคุระดีละก็ แกคงไม่มีโอกาสได้เติบโตมาจนป่านนี้หรอก”

ทุกครั้งที่ได้ยินเรื่องนี้ ผมจะคิดตามประสาเด็กเสมอว่า สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศสิ้นคิดจริง ๆ คิดอะไรไม่ออกแล้วหรือไง ถึงได้ใช้สภาพอากาศเป็นตัวกำหนดว่าจะทิ้งหรือไม่ทิ้งของพรรคนั้นลงมา

ลุงของแม่อยู่ที่นางาซากิ ผมเคยไปเที่ยวที่บ้านของลุงหลายครั้ง ตอนปิดภาคเรียนฤดูร้อน ลุงเป็นผู้เคราะห์ร้ายจากการทิ้งระเบิด

¹ เมืองหลวงของเกาะคิวชู

นิวเคลียร์ นับแต่ครั้งแรกจนครั้งสุดท้ายที่ผมพบลุง ลุงนอนอยู่บนเตียง ลุกไปไหนไม่ได้ แม้ร่างกายจะพิการ แต่ลุงก็ยิ้มอย่างอ่อนโยนเสมอ และเคยให้ผมได้ลิ้มรสหอยเม่นสด ๆ จากเปลือกอีกด้วย

“น่าสงสารจังเลยนะ ที่ลุงเป็นแบบนี้ก็เพราะระเบิดนิวเคลียร์นี่แหละ” เมื่อได้ยินแม่พูดแบบนี้ ผมก็อดสลดใจไม่ได้ เพราะรู้สึกถึงความจริงระเบิดต้องตกที่ผม แต่กลับไปตกที่ลุงแทน

ปัจจุบันไม่มีภาพของรถรางให้พบเห็นในโคะคุระอีกแล้ว ไม่มีภาพของโรงงานถลุงเหล็กขนาดมหึมาและปล่องควันที่ตั้งเรียงรายเหล่านั้น สวนสนุกถูกสร้างขึ้นแทนที่ คนสร้างคงแค่อยากคลายเครียด จึงได้ตั้งยานอวกาศของสหรัฐอเมริกาโชว์ไว้ด้วย

บ้านของผมอยู่ใกล้ตัวเมือง และเคยมีสวนสนุกตั้งอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

บ้านไม้สองชั้นของเราเป็นบ้านที่ปู่สร้างขึ้น ทั้งปู่และตาเสียไปตั้งแต่ก่อนผมเกิด ผมจึงไม่เคยมีโอกาสได้สัมผัสพูดคุยกับคนทั้งสองเลย ปู่ที่ผมรู้จักคือรูปเพียงหนึ่งใบที่วางอยู่บนหิ้งบูชา

ในบ้านที่ปู่สร้างขึ้นมาหลังนี้มีพ่อ แม่ ผม ย่า และน้องสาวของพ่อที่ชื่ออะสึโกะอาศัยอยู่ เมื่อปู่เสียชีวิตลง บ้านหลังนี้ก็กลายเป็นห้องเช่า ชั้นสองมีห้องสี่ห้องให้นักศึกษามหาวิทยาลัยทันตแพทย์ที่อยู่ใกล้เคียงเช่าอยู่ มีอาหารให้พร้อมทั้งมื้อเช้าและเย็น สมัยนั้นช่วงเวลารับประทานอาหารคงอีกทีก็ครึกโครมน่าดู นักศึกษาคนนั้นช่วยเลี้ยงผมอยู่บ่อย ๆ และที่อะสึโกะ² ก็มักซื้อขนมที่นับว่าไอโซมากในสมัยนั้นมาฝากผมเสมอ เช่น ขนมปังฝรั่งเศส และไอศกรีมจากร้านขายขนมตะวันตก ผมจึงติดเธอมาก แต่ในที่สุดที่อะสึโกะก็แต่งงานกับนักศึกษาคนนั้นแล้วย้ายออกจากบ้านไป

²อะสึโกะมีสถานะเป็นอา แต่เนื่องจากมีความสนิทสนมคุ้นเคยและมีอายุใกล้เคียงกันจึงเรียกว่าพี่อะสึโกะ

แม่ให้กำเนิดผมหลังจากแต่งงานเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ได้หนึ่งปี ในสมัยปีโชวะที่ 30³ นับได้ว่าแม่เป็นเจ้าสาวที่แปลก เพราะอายุมากกว่าเจ้าบ่าว มีหน้าซำยังแต่งงานตอนอายุมากแล้วด้วย แม่อายุ 31 ปี ส่วนพ่ออายุ 27 ปี

พ่อเกิดที่โคะคุระและเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลายใกล้บ้าน แน่นนอนว่าพฤติกรรมของพ่อแย่มาก ตอนเรียน ม.5 เมื่อปู่แน่ใจว่าเอาพ่อไม่อยู่แล้ว ก็สั่งพ่อที่เป็นลูกชายคนโตในบรรดาพี่น้องห้าคนให้ลาออกไปเรียนที่โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในโตเกียวแทน พ่อผมแทบไม่คิดอะไรเลย คิดแต่ว่าลองไปโตเกียวดูสักครั้งก็ดีเหมือนกัน ส่วนปู่ผมคิดมากเกินไปว่า ลองให้ไปเจอสังคมที่ไกลห่างในโตเกียวดูบ้างเพื่อจะช่วยให้จิตใจสงบขึ้น ดูเหมือนปู่จะไม่รู้จักคำว่า “รถกับรอยตำหนิ ถ้ามันไม่ดีมาตั้งแต่แรก ทำอย่างไรมันก็ไม่ดีขึ้นหรอก”

หลังจากย้ายโรงเรียน พ่อได้เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยในสังกัดเดียวกับโรงเรียนโดยไม่ต้องสอบ ด้วยความที่พ่อใช้ชีวิตอยู่คนเดียวโดยไม่มีคนควบคุม พ่อจึงโตได้โดยอิสระและตั้งมั่นอยู่ในการกระทำอันไม่สมควร พ่อต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน พ่อได้รับอิทธิพลจากเพื่อนนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องด้วยกันบ่อยๆ ในตอนนั้น พอลาออกแล้วพ่อก็ไปสมัครเรียนต่อในวิทยาลัยการออกแบบเพื่อเรียน “การออกแบบหมวก”

พ่อเรียนไม่เอาไหนเหมือนเคย และไม่ว่าจะในอดีตหรือในปัจจุบัน นิสัยพ่อก็เป็นเช่นเดิม

ด้วยนิสัยจับจด ไม่ช้าไม่นานพ่อก็คลายความสนใจลง พ่อเบื่อและลาออกในทันที พ่อเรียนไม่จบตามคาด จะว่าไปแล้ว ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องเป็น “หมวก” ด้วย แม้จะไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ แต่ตลอดระยะเวลาที่ได้คลุกคลีกับพ่อคนนี้นั้นมากกว่า 40 ปี ผม

³ปีค.ศ. 1955

ก็ไม่เคยเห็นพ่อสวมหมวกเลยแม้แต่ครั้งเดียว พ่อไม่เคยแม้แต่จะพูด
วิจารณ์หมวกที่ผมสวม ตอนนั้นผมอดสงสัยไม่ได้ว่า พ่อเคยสนใจ
หมวกสักชนิดหรือเปล่า

หลังจากลาออกจากโรงเรียนหลายแห่ง ในที่สุดพ่อก็กลายเป็น
คนตกงานธรรมดาๆ ที่เที่ยวกินเหล้าเมามายบ้าง ฉกชิงวิ่งราวบ้าง
และติดโรคทางเพศสัมพันธ์บ้าง ในระหว่างที่ติดอินซูลินโดยใช้เข็ม
อินเดียวเวียนกับเพื่อนอยู่นั้น พ่อก็เกิดหลงใหลพระพุทธรูปหินขึ้นมา
โดยไม่มีสาเหตุ ถ้าได้เห็นว่าเมื่อก่อนพ่อไม่เคยแตะต้องพระพุทธรูป
เลยแม้แต่หน่อย ก็รู้ว่าพ่อไม่ได้กลับตัวกลับใจหันหน้าเข้าวัดปฏิบัติ-
ธรรมหรอก

พ่อเดินทางท่องเที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ เพื่อสักการะและวาดภาพ
พระพุทธรูป ประจบเหมาะกับเป็นช่วงที่อินเดียกำลังบูมอย่างหนัก
พ่อจึงไม่หยุดยั้งที่จะตระเวนวาดภาพจำนวนมากมาย พ่อวางแผน
ย้ายถิ่นฐานไปยังอินเดีย ตั้งวงก๊งเหล้ากับเพื่อน ๆ ร่วมสมาคม บางที่
ก็สนทนาระดมพลังนางสมาธิ ขณะที่พ่อทำกิจกรรมเหล่านั้นซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า และค่อย ๆ กลายเป็นคนโตเกียวที่ไม่เอาถ่านโดยสมบูรณ์แบบ
พ่อก็ได้รับแจ้งข่าวว่าปู่เสียชีวิต

ในที่สุดพ่อก็ถูกส่งตัวกลับคืนสู่เกาะคิวชู

เมื่อกลับมาแล้ว พ่อก็เข้าทำงานที่สำนักพิมพ์ด้วยเส้นสายของปู่
ในสมัยโชวะ เส้นสายคงเป็นสิ่งที่ช่วยได้มาก เพราะขนาดประวัติ
การศึกษาและพฤติกรรมอย่างพ่อยังเข้าทำงานได้สบาย ๆ

“ในเมืองหลวง กระทบหัวแต่หลงระเริงกับแสงสี ใช้ชีวิตอย่าง
เกียจคร้าน พ่อแม่ญาติพี่น้องก็แก่ตัวลง เจ็บออก ๆ แอด ๆ รู้ตัวอีกที
ตัวกระผมเองก็อายุย่างยี่สิบกลาง ๆ และมีเหตุให้ต้องกลับมาโคะคุระ
บ้านเกิด กลับมาที่นี่อีกครั้งกระผมก็ได้รับความเมตตาอย่างล้นเหลือ
จากทุก ๆ ท่าน จนได้เข้ามาทำงานในสำนักพิมพ์แห่งนี้ ตั้งแต่นั้นไป

กระผมจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ขจัดความฟุ้งซ่าน จะทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจเพื่อตอบแทนความกรุณาของทุกท่าน ไม่ว่าจะสามปี ห้าปี หรือสิบปี กระผมพร้อมบำเพ็ญตนเพื่อประโยชน์แห่งสาธารณะ และจะทุ่มเทให้กับการทำงานไปจนตลอดชีวิตขอรับ”

ซึ่งเป็นไปไม่ได้หรอก สำหรับพ่อคนนี้นะ พ่อลาออกจากสำนักพิมพ์แห่งนั้นแทบจะทันที ซึ่งการกระทำเช่นนั้นก็ดูสมเหตุสมผลกับคนแบบพ่อที่เลิกล้มความตั้งใจได้อย่างง่ายดายทุกครั้งไป หลังจากนั้น ครึ่งโศกที่พูดถึงงานของพ่อ ยาก็จะระบายความในใจออกมาว่า “ถ้าตอนนั้นไม่ลาออกจากสำนักพิมพ์นั้นนะ ปานนี้ได้ดิบได้ดีไปถึงไหนแล้ว ทำไม่ถึงลาออกก็ไม่รู้ ฉันละไม่เข้าใจจริง ๆ”

และในที่สุดพ่อก็แต่งงานกับแม่ตอนทำงานอยู่ที่ร้านทำแผ่นป้ายโฆษณาเล็กๆ แห่งหนึ่ง

แม่เกิดที่ชิคุโฮ เมืองแห่งเหมืองถ่านหิน แม่เป็นลูกคนที่สี่ในบรรดาพี่น้องเก้าคน ที่บ้านมีอาชีพตัดชุดกิโมโน แม่เล่าว่า หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนใกล้บ้าน แม่ได้เข้าทำงานในบริษัทอะไรสักอย่าง ผมก็จำไม่ได้ นึกดูอีกที ผมแทบไม่รู้เรื่องของแม่ ในระยะเวลาสิบปีตั้งแต่แม่เรียนจบจนกระทั่งแต่งงานเลย แม่อาจจะอยู่กับที่บ้านหรืออาจจะอยู่ที่อื่น

แม่เคยให้ผมดูรูปถ่ายใบหนึ่ง เป็นรูปแม่สมัยสาว ๆ ซึ่งทำให้ผมจินตนาการกลับไปยังสมัยนั้นได้

ในรูปถ่ายสีจางจนกลายเป็นสีน้ำตาลใบนั้น แม่สวมชุดเสื้อกระโปรงติดกันสีขาวมีลายหยดน้ำขนาดใหญ่ คลุมผมด้วยผ้าพันคอสวมแว่นตากันแดด มือข้างหนึ่งคิบบุหรีไว้สองมวน นั่งโพสท่าอย่างเก๋ไก๋บนกระโปรงรถสปอร์ตเปิดประทุนสีขาว

สมัยสาว ๆ แม่เป็นอย่างนี้นี่เอง...ข้างเป็นภาพที่ชวนให้หลงใหลเหลือเกิน

แม่เป็นคนชอบเสวนากับผู้คน ยิ่งง่ายและชอบทำเรื่องสนุก ๆ

เป็นคนเอาใจใส่คนรอบข้าง ชอบทำงานบ้านและมีระเบียบมาก

ในทางตรงกันข้าม พ่อเป็นคนไม่ค่อยพูดและใจร้อน ไม่เคยหยอกล้อเล่นหัวหรือว่าลนลาน เป็นคนยึดมั่นในแนวทางของตัวเอง ใส่ใจเรื่องเสื้อผ้าและการคบค้าสมาคมในหมู่เพื่อน แต่เรื่องอื่นมักปล่อยไปตามมีตามเกิด

ดูเหมือนว่าทั้งสองได้พบกันในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง แม่บอกว่า ตอนนั้นแฟนเก่าแม่ที่เป็นหมอย้ายอยู่ติดๆ กระจกให้แม่ไปด้วยกัน ส่วนพ่อไปคนเดียว คงแค่อยากกินอาหารฟรีก็เลยแอบเข้ามากระมัง

ไม่มีใครเล่าให้ผมฟังหรือกว่าตอนนั้นพ่อกับแม่เริ่มคุยกันด้วยเหตุใด หรือความประทับใจในการพบกันครั้งแรกของแต่ละฝ่ายเป็นอย่างไร

แต่หลังจากพบกันได้ไม่กี่วันทั้งสองก็ตัดสินใจแต่งงานทันทีทำไมนะเหรอ ก็เพราะพ่อชอบของหมั้นโผล่ไปบ้านแม่โดยไม่ได้ออกล่วงหน้าหรือปรึกษาหารือใด ๆ ทั้งสิ้นนะสิ

แม่คงถูกหลอกให้ตกลงปลงใจ ส่วนพ่อไม่รู้คิดอย่างไรจึงจูงใจกันแบบไม่ให้ตั้งตัว

แม่พูดถึงตอนที่เห็นพ่อชอบของหมั้นเต็มไม้เต็มมือเข้ามาในบ้าน ด้วยคำพูดที่แสนจะธรรมดาว่า “ตกใจ” แม่คงจะนึกคำพูดอื่นนอกเหนือจากนี้ไม่ออก

อย่างไรก็ดี ระหว่างที่แม่กำลังตกใจอยู่นั้น ทั้งสองก็กลายเป็นสามีภรรยา

ผมได้รับรู้ประวัติความเป็นมาของการแต่งงานนั้นเป็นครั้งแรกเมื่ออายุได้สิบขวบกว่า ผมบอกกับแม่ว่า

“ผมอยากเป็นลูกหมอมมากกว่า”

แม่ตอบกลับมาว่า

“ถ้าอย่างนั้น แกก็ไม่ได้เกิดมานะสิ”

นี่เป็นคำพูดที่บอกให้ผมยอมรับชะตากรรมแต่โดยดี

แม่สามี พี่น้องข้างสามี คนเช่าห้องทั้งสี่ และพ่อจอมไว้วาย
แม่ต้องเป็นลูกสะใภ้ที่ลำบากทั้งสุขภาพกายและสุขภาพใจอย่างแน่นอน
แต่สาเหตุที่แม่ออกจากบ้านหลังนี้ไปนั้น ผมไม่เคยได้รู้ และ
รู้สึกว่ามันไม่ควรถาม จนแล้วจนรอดแม่ก็ไม่เอ่ยปากถึงเรื่องนั้นเลย
เมื่อผมอายุประมาณ 4 ขวบ แม่ก็พาผมย้ายออกจากบ้าน
หลังนี้ไป

ในหมู่บ้านชนบทห่างออกไปจากโคะคุระ ที่นั่นมีบ้านของพี่เขย
ที่พี่สาวของพ่อไปอาศัยอยู่หลังแต่งงาน พวกเขาได้รับความเมตตาจาก
ญาติที่นั่นและเริ่มใช้ชีวิตแยกกันกับพ่อ

ทำไมแม่จึงเลือกที่จะแยกกันอยู่กับพ่อแล้วไปอยู่กับญาติที่
เกี่ยวพันกันแบบกำกึ่ง แม่มีจุดประสงค์อะไรอื่นผมก็ไม่รู้ ทั้งที่จริงแม่
ก็ไม่น่าจะสนใจไม้ดอกขนาดนั้น ถ้าเป็นพี่น้องแท้ ๆ ก็ยังพอว่า แต่นี่
เป็นพี่สาวของพ่อ มีหน้าซำยังเป็นบ้านพี่เขยอีกต่างหาก

พี่เขย พี่สะใภ้ ลูกสองคน และพ่อแม่ของพี่เขยอาศัยอยู่ใน
ตึกอสังหาริมทรัพย์ที่มีฐานะดีมาก เห็นได้จากการ์ที่มีหอพัก
นักศึกษาสองตึกเรียงต่อกันถัดจากตึกที่ตัวเองอยู่อาศัย และหอพักนั้น
ก็ผู้คนได้เป็นจำนวนมาก

แต่ว่าที่พักที่เตรียมไว้สำหรับพวกผมไม่ใช่ห้องพักในหอพัก แต่
เป็นห้องเล็กขนาดสี่เสื่อที่อยู่ในมุมโรงอาหารของหอพักนักศึกษา

มุมห้องทั้งสี่ด้านมองดูสะอาดตา เนื่องจากไม่มีเฟอร์นิเจอร์ชิ้น
ในห้องที่ไม่มีอะไรเลยนั่น แม่ซื้อชั้นวางหนังสือบานพับขนาดใหญ่
ให้ผม และแม่ก็ทำเบาะรองนั่งให้ผมด้วย มันเป็นเบาะบาง ๆ ยัดด้วย
ยูรีเทน หุ้มด้วยไหมพรมถัก ตรงใจกลางไหมพรมสี่เนื้อมียัดลาย
ประดับทำด้วยผ้าสักหลาดเป็นรูปเจ้าหนูปรมาณู¹ แต่ด้วยความที่แม่

¹ ตัวเอกในการ์ตูนเรื่อง เจ้าหนูปรมาณู (Mighty Atom) เขียนโดยโอซามุ เท็ตซึกะ

ไม่มีพรสวรรค์ทางด้านศิลปะเอาเสียเลย มันจึงไม่เหมือนเจ้าหนู
ปรมาณูแม้แต่หน่อย แถมผิวยังทำด้วยผ้าสักหลาดสีน้ำตาล จึง
กลายเป็นเจ้าหนูปรมาณูผิวคล้ำที่ดูเหมือนเกิดทางตอนใต้ก็ต่างหาก

ผมหยิบหนังสือนิทาน แล้วนั่งอ่านบนเบาะที่มีรูปเจ้าหนู
ปรมาณู ช่วงแรกๆ ผมเพลิดเพลินดีมาก เพราะรู้สึกเหมือนอยู่ใน
ห้องของตัวเอง แม่เองก็คงตั้งใจทำให้ผมรู้สึกที่นั่นคือที่ของผม

ผมเริ่มไปโรงเรียนอนุบาล ส่วนแม่ช่วยงานในโรงอาหารของ
หอพักนักศึกษาชั้น

ตอนเช้ารถโรงเรียนจะมารับผมที่ลานกว้างสาธารณะใกล้บ้าน
ผู้ปกครองต่างจูงลูกจูงหลานมารวมตัวกันที่นี่ เด็กคนอื่น ๆ จะเดินมา
อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ไม่ใช่ผมหรอก ผมร้องให้ขณะถูกแม่ลากไป
ที่ลานนั้นเป็นประจำทุกวัน ผมเกลียดการไปโรงเรียน อาจเป็นเพราะ
หวาดกลัวหรือเหงากระมัง ผมร้องให้และเกาะแม่ไว้ไม่ยอมปล่อย
แม่อายมากที่เพื่อนบ้านมองผมแล้วพากันหัวเราะอยู่ทุกวัน ๆ

แม้จะถูกบังคับให้ขึ้นรถไปได้ แต่พอลงจากรถแล้วผมก็หา
โอกาสวิ่งย้อนกลับบ้านทันที ผมวิ่งผ่านเส้นทางเลียบบึงทุ่งนาที่รด
เพ็งผ่านมาด้วยน้ำตานองหน้า บางครั้งแม่จึงจำต้องไปโรงเรียนกับผม
และระหว่างที่แม่กำลังเพลิดเพลินกับการร้องเล่นเต้นรำ แม่ก็แอบ
หนีกลับ ผมจึงร้องไห้วิ่งหนีกลับบ้านอีกครั้ง เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผมกลายเป็นเด็กที่ห่างจากอกแม่ไม่ได้เลย

โรงเรียนอนุบาลของผมตั้งอยู่บนเนินเขา มีสัญลักษณ์ที่สังเกตเห็น
ได้ง่ายคือเจ้าแม่กวนอิมสีขาวขนาดมหึมา หลังจากใส่เงินจำนวน 20
เยนลงไปในถุงผ้าก๊อชขนาดเล็กและส่งให้คุณครูแล้ว ขนมหึงจะถูก
ส่งถึงมือเด็ก ๆ ที่ไม่ได้นำห่อข้าวมารับประทานที่โรงเรียน ขนมหึง
นานาชนิดบรรจุกล่องถูกส่งไปตามห้องเรียนในช่วงกลางวัน ผม
ห่อข้าวไปกินเองเป็นปกติ แต่ความจริงแล้วผมอยากกินขนมหึง

พวกนั้นมากกว่า และในบรรดาขนมปังทั้งหลายมีขนมปังที่มีขอบเป็นเวเฟอร์สีชมพูซึ่งเด็ก ๆ มักแกลงแกลงกันเป็นประจำ

นาน ๆ ทีแม่จะให้ผมถือถุงผ้าก็อชไป แต่ผมก็ไม่เคยแกลงขนมปังนั้นได้ ผมเป็นเด็กที่ไม่กล้าสู้ใคร และไม่เคยได้กินขนมปังนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว

หนึ่งปีต่อมา แม่และผมย้ายออกจากมุมโรงอาหารนั้นไปทั้ง ๆ ที่ความสัมพันธ์ระหว่างพวกผู้ใหญ่ยังไม่ได้รับการเยียวยา และตั้งแต่นั้นมาแม่กับพ่อก็แยกกันอยู่อย่างแท้จริง

ย่านชนบทในจังหวัดฟูกูโอกะ เหมือนถ่านหินเล็ก ๆ ในเมืองซิดูไฮ ปลายทางสถานีรถไฟรางเดียวที่ดำเนินกิจการขาดทุนและมีรถไฟแล่นเพียงแปดเที่ยวต่อวัน ที่นั่นคือบ้านเกิดของแม่ ในที่สุดแม่ก็พาลูกกลับมายังบ้านเกิดซึ่งมียายใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง

ที่เมืองนี้ ทุก ๆ วันพอดกเย็นจะมีเสียงสัญญาณดังกึกก้องเสียงประกาศแจ้งเตือนดังรบกวนโสตประสาท หลังจากนั้นก็จะมีเสียงระเบิดอันหนักหน่วงพร้อมกับแรงสั่นสะเทือนจากใต้พื้นพิภพที่กระจายไปทั่วเมือง บ้านทั้งหลังสั่นไหวและส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดราวกับกำลังตื่นตกใจ

เสียงเตือนการระเบิดเหมือนถ่านหินและแรงสั่นสะเทือนได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันไปแล้ว จึงไม่มีใครในเมืองคิดจะหยุดใส่ใจฟังเสียงนั้นเลย

“สาม สอง หนึ่ง...บึ้ม!!”

พอได้ยินเสียงสัญญาณ พวกเด็ก ๆ ก็พากันหัวเราะแล้วกระโดดตามจังหวะเสียงระเบิด

รถบรรทุกถ่านหินที่แล่นจากเหมืองไปรอบบริเวณบ้านพักคนงานส่งเสียงกุกกัก ๆ ทั้งเพชรเม็ดสีดำไ้ดำตามทางแล้วหายไปในความมืดของอุโมงค์

ในเวลานั้น เหมืองถ่านหินแห่งนี้ใกล้จะถูกปิดกิจการลง บน

ห้องฟ้าสีแดงฉานมีเพียงเงาตะคุ่ม ๆ ของปล่องควันที่ไม่ได้ใช้งานมา
ระยะหนึ่งแล้ว เศษหินน้อยใหญ่ที่เกิดจากการขุดถ่านหินกองทับถม
กันเป็นภูเขาลูกโต ฟันแก๊สสีขาวพร้อมส่งกลิ่นอบอวลไปทั่วตัวเมือง
ครอบครัวที่อยู่ในเมืองนี้ส่วนใหญ่เป็นแรงงานในเมืองถ่านหิน
เหมืองถูกรายล้อมไปด้วยบ้านพักคนงาน โรงครัว และห้องอาบน้ำ
สาธารณะ

ตอนที่เรากลับไป เมืองนั้นไร้ซึ่งความมีชีวิตชีวา แตกต่างจาก
ตอนที่แม่ย้ายออก ในบ้านพักคนงานที่เสื่อมสภาพลงไปตามกาลเวลา
มีเพียงห้องว่างเท่านั้นที่เพิ่มขึ้น

ผมย้ายโรงเรียนอนุบาล และเมื่อเห็นเด็กแถวบ้าน แม่จะเดิน
ผมออกไปหาพวกเขาแล้วพูดว่า “เล่นกับเขาหน่อยนะจ๊ะ”

ผู้ชายเมืองนี้มีอารมณ์ฉุนเฉียวยิ่งกว่าที่โคะคุระเสียอีก แต่
ดูเหมือนว่าผมจะเหมาะกับบรรยากาศที่นี่มากกว่า ผมเติบโตขึ้น
จากหนึ่งปีก่อนมาก ผมกลายเป็นเด็กที่นั่งรถเมล์ไปโรงเรียนอนุบาลเอง
ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่และเล่นสนุกกับเพื่อนได้ด้วย

โรงเรียนใหม่เป็นโรงเรียนอนุบาลสาธิตที่อยู่ในอาณาบริเวณ
เดียวกับโรงเรียนประถม ที่นี่มีอาหารกลางวันบริการ พอถึงช่วงพัก
กลางวัน นักเรียนชั้นป.6 จะมาที่ห้องและแจกจ่ายอาหารกลางวัน
ให้กับน้อง ๆ คงเป็นไปได้ที่เด็กประถมในเมืองหลวงจะได้รับอนุญาต
ให้ถือมีดตัดแบ่งขนมปังก้อนให้น้อง ๆ ได้กินกันคนละครึ่ง บางทีเด็ก
ประถมพวกนี้อาจใช้มีดได้คล่องกว่าผู้หญิงบางคนที่มีแม่แต่กะหล่ำปลี
ก็ยังหั่นไม่เป็นด้วยซ้ำ

น้องชายของแม่ทั้งสองคนแยกออกไปสร้างครอบครัวอยู่ในบริเวณ
ใกล้เคียง น้ำเคียวอิจิและน้ำชินอิจิ ทั้งสองต่างก็เป็นสุภาพบุรุษใจดี
เมื่อรู้ถึงสถานการณ์ภายในครอบครัวของพี่สาวก็เห็นอกเห็นใจและ
ให้การต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น

ยายที่ซึคุโฮไม่เหมือนย่าตรงที่เป็นคนไม่ค่อยพูด และมักเข้มงวด

กับทุกคนแม้แต่กับเด็กอย่างผม ยายแสดงออกถึงความใจดีไม่ค่อยเป็น

กับลูกสาวที่กลับมา ยายก็ไม่เคยแสดงท่าที่เป็นห่วงเป็นใย แม้คนทั้งสองอาจรู้สึกเก้อเงินอยู่บ้าง แต่สำหรับผมกับแม่ เราใช้ชีวิตกันได้อย่างสบายใจว่าตอนอยู่ในห้องที่มุมโรงอาหารนั้นอย่างแน่นอน

ตั้งแต่ตาเสียชีวิตไป ยายก็เริ่มขายปลา ยายลากรถเดินขายปลาไปรอบๆ เมืองเพื่อเลี้ยงลูกทั้งเก้าคน

ตอนที่พวกผมย้ายเข้ามา ยายก็ยังไปริมฝั่งแม่น้ำตั้งแต่เช้าตรู่ทุกวัน ไม่ว่าจะเช้าวันที่อากาศหนาวเย็นเข้ากระดูกหรือตอนกลางวันที่อากาศร้อนจัดในฤดูร้อน ยายลากรถอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้จะขายไม่ได้ แต่ยายก็ไม่เคยหยุดพัก ยังคงลากรถมุ่งหลังคาสังกะสีสีน้ำเงินขายปลาไปรอบเมือง

พอผมขึ้นชั้นประถม ระหว่างทางที่ผมเดินสะพายเป้กลับบ้าน ผมก็จะมองหายายซึ่งมักจะอยู่แถวย่านร้านค้าหรือไม่กี่สถานีรถไฟ

ในฤดูหนาวยายจะสวมเสื้อหลายชั้นจนตัวพอง ส่วนในฤดูร้อนยายจะใส่เสื้อยืดสีขาวพาดผ้าขนหนูไว้บนบ่าอย่างผู้ชาย เมื่อมองเห็นยาย ผมจะค่อยๆ ย่องไปด้านหลัง เข้าไปซุกๆ เพื่อไม่ให้ยายรู้ตัว แล้วก็ขึ้นไปนั่งบนรถลาก สูดกลิ่นอันรุนแรงของปลาสด ผมนั่งโยกเยกอยู่บนรถ ผ่านตัวเมืองไป เป็นความโคลงเคลงที่แสนสบายราวกับอยู่บนเบาะนุ่ม

บ้านของยายอยู่บนยอดเนินสูงชัน รถบรรทุกปลาสดและน้ำแข็งแล่นไปได้ดีเฉพาะบนทางราบ แต่บนเนินสูงเช่นนี้รถอาจไหลกลับลงมาได้ แม้คนลากจะเป็นชายฉกรรจ์ก็ตาม

ระหว่างขึ้นเนินสูงชัน ยายหยุดพักหายใจหลายรอบ กลั้วน้ำหายใจแล้วค่อยๆ ลากรถขึ้นเนินทีละนิด เมื่อผมเห็นยายกำลังลากรถอยู่กลางเนินที่มองเห็นแต่ไกล ผมจะรีบวิ่งเข้าไปช่วยดันจากด้านหลัง

เมื่อยายรู้สึกว่ามีคนช่วยก็หันมายิ้มให้ แล้วก็หันกลับไปพยายามลากรถบรรทุกปลาต่อ

เพื่อนบ้านรวมทั้งเพื่อนของผมจะเข้าไปช่วยดันรถทุกครั้งที่เห็น ยายอยู่กลางเนิน คนในเมืองนี้ช่างมีน้ำใจจริง ๆ

เมื่อเห็นยายในสภาพเช่นนั้น สิ่งหนึ่งที่ผมคิดอยู่เสมอก็คือ

“ทำไมยายถึงอยู่คนเดียววะ”

ยายมีลูก 9 คน กับหลานอีกร่วม 20 คน แต่รู้สึกว่าเป็นบรรดา หลาน ๆ ผมเป็นเพียงคนเดียวที่เคยได้อยู่กับยาย

ผมปวดท้องอีกแล้ว ถึงจะไม่ปวดเหมือนตอนเป็นลำไส้อุดตัน แต่ผมก็ต้องเสียไม่หยุด ตอนแรกผมไปหาหมอในเมือง แต่หลังจาก นั้นจำไม่ได้ว่าได้รับแจ้งผลตรวจที่โรงพยาบาลใด รู้แต่เพียงว่าแม่เกือบ เป็นลมเมื่อได้รับแจ้งผลจากหมอที่นั่น

“โรคบิดนะครับ”

นี่เป็นโรคติดต่อชนิดหนึ่ง ทั้งหมอและพยาบาลคงแจ้งผลพลาง ถอยห่างออกไปตาม ๆ กันเป็นแน่ ผมอยู่ชั้นป.1 และไม่เคยมีประวัติว่า กินสัตว์มีเปลือกพันธุ์ทะเลใด ๆ ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือไปเที่ยวเล่นพิเรนทร์แถวทวีปแอฟริกาเลยแม้แต่หน่อย เด็กประถม ธรรมดา ๆ นะหรือจะเป็นโรคบิด!

ข่าวของผมถูกตีพิมพ์ลงในหน้าหนังสือพิมพ์ เพราะเป็นโรค ติดต่อร้ายแรงที่กฎหมายระบุไว้ ตอนนั้นพาดหัวข่าวว่าอย่างไรบ้างนะ

“พบนักเรียน ป.1 เป็นโรคบิดที่จังหวัดฟูกูโอกะ ทำลายสถิติ ผู้ติดเชื้ออายุน้อยที่สุดในประเทศ”

แน่นอนว่าชื่อถูกบิดเป็นความลับ อาจจะใช้นามสมมุติว่า เด็กชาย A กระมัง ผมเปิดตัวต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกในฐานะ ผู้ป่วยโรคติดต่ออันน่าสะพรึงกลัวเสียแล้ว

ที่น่าสงสัยคือพาหะของโรค ไม่มีวิธีแหว่ว่าจะมีผู้ป่วยโรคเดียว กับผมปรากฏตัวออกมาอีก ผมเป็นผู้ป่วยโรคติดต่อเพียงคนเดียว ซึ่งไม่มีแม้แต่พาหะนำโรค หมายความว่าไม่มีใครแพร่เชื้อมาให้ผม

สันนิษฐานว่าอาจเกิดจากการสัมผัสหรือดื่มกินอะไรสักอย่างที่มีเชื้อโรคบิดอยู่ แม่ ยาย และเพื่อน ๆ ในห้องทุกคนปลอดภัยดี ว่าแต่เจ้าต้นตอของเชื้อโรคคืออะไร ทำที่สุดก็ไม่มีใครรู้ ช่างเป็นเด็กประถมที่น่าพิศวงเสียจริง ๆ เด็กวัย 6 ขวบผู้นำรังเกียจ แม้แต่ตัวผมเองก็ยังนึกไม่ออกเลยแม้แต่่น้อยว่าไปเก็บอะไรมาใส่ปาก

เป็นที่แน่นอนว่าผมเข้าโรงพยาบาลในทันที ทว่าผมไม่ได้พักในตึกผู้ป่วยทั่วไป แต่เป็น “ตึกแยกพิเศษ”

ในป่าลึกบนภูเขา ผมถูกส่งไปที่โรงพยาบาลที่มีตึกแยกพิเศษ แม้เป็นห่วงผมจึงแยกไปอยู่ตึกพิเศษด้วย เพราะความกลัวหาญและความรักที่มีต่อผม แม่ยอมมุกเดียวไปยังตึกแยกพิเศษที่เพียงสูดอากาศที่นั่นเข้าไปลึก ๆ เื่ออกเดียว ก็สามารทำให้คนเสียสุขภาพจิตได้ทั้งที่ยังแข็งแรงคืออยู่ นี่เป็นสิ่งที่เชื่อว่าทำได้ง่าย ๆ ขนาดคูรักหรือสามีภรรยายังไม่ทำเพื่อกันและกันขนาดนี้เลย ผมรู้สึกว่ถ้าในตอนนั้นผมถูกแยกให้อยู่คนเดียว ผมอาจกลายเป็นผู้ใหญ่ที่สุขุมกว่านี้ก็ได้

หน้าต่างทุกบานมีลูกกรงเหล็ก เมื่อตกกลางคืนประตูจะถูกล็อก พื้นของตึกผู้ป่วยแยกพิเศษเป็นสีแดง ส่วนทางเดินในตึกผู้ป่วยทั่วไปและที่อื่น ๆ เป็นสีเขียว คุณพยาบาลพาผมไปยืนบนพื้นสีแดงแล้วกำชับด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่นจนผมสลดใจว่า “ห้ามออกจากบริเวณสีแดงเด็ดขาดนะ!!”

แต่แล้วในวันที่สองหลังจากเข้าโรงพยาบาล อาการปวดท้องและท้องเสียของผมก็หายไป ผมวิ่งเล่นในบริเวณสีแดงอย่างสนุกสนานถึงกระนั้นก็ตาม ในเมื่อผมกลายเป็นบุคคลสำคัญที่ลงข่าวหนังสือพิมพ์แล้ว ก็เป็นไปได้ยากที่จะได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกได้

พอมาเยี่ยมที่โรงพยาบาลหลังจากผ่านไปหลายวัน การพบปะกันระหว่างพ่อลูกหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมาเป็นเวลานานต้องเกิดขึ้นในพื้นที่ควบคุมที่แยกสีเอาไว้ หลังจากพยาบาลคนเดิมอธิบายระเบียบ

การเข้าเยี่ยมจับ ก็พาพ่อมายังบริเวณสำหรับเยี่ยมผู้ป่วย

โต๊ะถูกนำมาวางระหว่างเส้นแบ่งเขตบนพื้นทางเดิน บนโต๊ะ มีเทปกาวยาวพาดติดไว้เพื่อกั้นระหว่างเขตปลอดภัยกับเขตอันตราย

ขอเสริมหน่อยว่า พ่อเป็นคนที่สูบบุหรี่ได้ทุกที่ แน่แน่นอนว่าพ่อสูบบุหรี่มวนเรียวยาวยี่ห้อมิสเตอร์สลิมได้หน้าตาเฉยในทุกหนแห่ง พ่อไว้เล็บนิ้วก้อยขวาเพื่อเอาไว้แกะท่อพลาสติกของซองบุหรี่โดยเฉพาะนี้แหละพ่อของผม

สำหรับคนที่สูบบุหรี่ได้แม้กระทั่งในเรือดำน้ำอย่างพ่อ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะสูบในโรงพยาบาล และกระทั่งต่อหน้าคนป่วยด้วย พ่อคุยกับแม่อยู่ดี ๆ ก็หันไปหยิบบุหรี่ออกจากกระเป๋าแล้วโยนมันลงบนโต๊ะ

เจ้าซองบุหรือนั้นได้ล้าเขตเส้นสีขาวที่กั้นเอาไว้มาทางพวกเรา ทันใดนั้นเอง พยาบาลที่นั่งสังเกตการณ์อยู่ข้าง ๆ รวากับผู้คุมนักโทษ ก็ควักน้ำยาฆ่าเชื้อมาพ่นใส่เจ้ามิสเตอร์สลิมเต็มอัตรา

ประสาทสุด ๆ! แม้จะเป็นเด็ก แต่ผมก็รู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจเหมือนกัน พอพ่อเห็นความประสาทเสียของคุณพยาบาลก็เริ่มสงสัยว่ามีเชื้อลูกตัวเองหรือเปล่า สายตาของพ่อที่มองผมจึงเปลี่ยนไปราวกับมองตัวประหลาด

ผมใช้ชีวิตอยู่ในตึกแยกพิเศษอย่างสนุกสนานและออกจากโรงพยาบาลในอีกสองสัปดาห์ต่อมา ก่อนออกจากโรงพยาบาล คุณพยาบาลคนเดิมกระซิบกับแม่ว่า “ไซโรคบิดหรือเปล่าก็ไม่รู้แหละคะ หรือว่าคุณหมอตระจไม่ตื่นะ...” เธอจะมาพูดอะไรปานนี้ละเนี่ย แต่ความจริงก็ยังคงเป็นปริศนาต่อไป

หลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้ว ผมเพิ่งนึกออกว่าในตึกแยกผู้ป่วยพิเศษนั้นมีคนไข้อีกหลายคนอยู่ร่วมกันอย่างใกล้ชิดอิสระ ตอนกลางวันผมเล่นกับเด็กผู้หญิงชั้นมัธยมปลายคนหนึ่งเป็นประจำ ตอนนั้นมีของเล่นแปลก ๆ อยู่อย่างหนึ่ง เป็นถ้วยที่มีของลักษณะคล้าย

โคลนนุ่ม ๆ อยู่ข้างใน พอใช้หลอดจิ้มแล้วเป่าเข้าไปในโคลน ลูกโป่งขนาดใหญ่ก็จะพองออกมาจากด้านบนด้วย

เด็กผู้หญิงคนนั้นมีชื่อของเล่นนี้ เราเล่นมันด้วยกันทุกวัน ใช้หลอดอันเดียวกันผลัดกันเป่า แข่งกันว่าใครจะเป่าได้ใหญ่กว่ากัน เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นโรคติดต่อประเภทไหนกันล่ะเนี่ย...

เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว นึกถึงเรื่องนี้ที่ไรก็อดเป็นกังวลไม่ได้ทุกที แต่ถึงจะมากอดตอตนี่ว่าเธอเป็นโรคอะไร ผมก็ไม่อยากรู้แล้วละ

พอขึ้นชั้นประถม ผมเปลี่ยนเป็นเด็กว่าเจ๋งแจ่มใส กระตือรือร้น แต่หลังจากเกิดเหตุโรคบิดอันนี้ออจแล้วก็ต้องมีการฉีดยาฆ่าเชื้อโรคทั่วทั้งโรงเรียน เพื่อนร่วมห้องของผมก็ถูกจับฉีดยากันถ้วนหน้า แม่คงเป็นห่วงว่าผมอดสำห้ใช้ชีวิตได้อย่างสนุกสนานดีแล้วแท้ ๆ จะถูกเพื่อนแกล้งเพราะติดโรคนี้อะไร...แต่ว่าเด็กป.1 ยังไร้เดียงสา ทุกคนถูกฉีดยาโดยไม่รู้เรื่องรู้อะไร แคร่ร้องให้เดี๋ยวก็ลืม แต่ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดตอนมัธยมปลายละก็ อนาคตหลังจากนั้นจวบจนวันตาย ผมคงมีฉายาว่า “นายบิด” หรือไมก็ “เรดแมน”^๕ แน่ และน่ากลัวจะต้องเผชิญชะตากรรมการถูกเพื่อน ๆ ล้อไล่หลังว่า “ยี้!! ถ้าโดนตัวนายนั้นเดี๋ยวติดโรคนะเว้ย!!”

แม่ทำงานที่ร้านอาหารในเมืองบ้าง ที่ร้านอาหารริมทางของเพื่อนที่ติดกับแม่น้ำองกะบ้าง

แม่กับพ่ออาจตกลงอะไรกันเอาไว้ เพราะพอปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน หรือพอมีวันหยุดยาว ผมก็จะได้ไปบ้านที่โคะคุระคนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นผมก็แทบไม่มีเวลาได้ใกล้ชิดกับพ่อเลย ส่วนใหญ่ผมจะอยู่กับย่ามากกว่า สมัยนั้นพ่อนอนยันบ่ายเป็นประจำ ส่วนร้านทำแผ่นป้ายโฆษณาพ่อก็ลาออกมาตั้งนานแล้ว หลังจากนั้นก็เปิด

^๕โรคบิดในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า “เซะคิริ” มีความหมายตรงตัวว่า การขับถ่ายเป็นสีแดง เพื่อน ๆ จึงอาจตั้งฉายาให้เกี่ยวกับสีแดง

ออฟฟิศทำงานออกแบบอยู่ที่บ้าน แต่ก็ไม่มีอะไรไปได้สวยสักอย่าง
เมื่อผมรับโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นในตอนกลางวัน คนที่โทร.มาก็ถาม
ว่า “คุณพ่ออยู่ไหม” ผมเดินไปหาพ่อที่คุตคู้อยู่บนที่นอน บอกว่า
มีโทรศัพท์มา พ่ออารมณ์เสียพูดว่า “บอกไปว่าไม่อยู่” ผมจึงเดินไป
ยกหูโทรศัพท์ขึ้นอีกครั้งแล้วพูดว่า “พ่อให้บอกว่าไม่อยู่” พ่อได้ยิน
ผมพูดอย่างนั้น พ่อก็กระโจนจากที่นอน ตบหัวผมแล้วคุยอะไร
สักอย่างกับคนที่โทร.มา สักครูก็ตะโกนใส่โทรศัพท์แล้ววางกระแทกลง
จากนั้นก็กลับไปนอนเหมือนเดิมด้วยอารมณ์โกรธซึ่ง

ผมไม่รู้ว่าตัวเองทำผิดอะไร แต่รู้สึกแค้นใจจึงร้องไห้

พ่อจะตื่นนอนก็ตอนหลังเที่ยง พอตกเย็นก็ออกไปกินเหล้า
ขณะนั้นพ่อของตัวเองทำงานอะไรอยู่ ผมก็เริ่มไม่รู้แล้ว

แม่โทรศัพท์มาหาผมแล้วถามว่า “วันนี้ทำอะไรบ้างล่ะ” วันหนึ่ง
พ่อพาผมไปเที่ยวสวนสัตว์ แต่ผมคะเนว่าเป็นเพราะแม่สั่งให้พ่อพาผม
ไปเที่ยวที่ไหนสักแห่งมากกว่า

คำของวันที่ออกไปข้างนอกมานั้น แม่โทรศัพท์มาถามให้แน่ใจ
“ไปสวนสัตว์มาหรือยัง”

“อ้อ”

“เห็นตัวอะไรมั่ง”

“ม้า”

“แล้วมีตัวอะไรอีก”

“ม้า”

“นอกนั้นล่ะ”

“มีแต่ม้า”

แม่บอกให้เรียกพ่อมาคุยด้วย แม่จับได้ว่าพ่อโกหก พ่อไม่ได้
พาผมไปสวนสัตว์ แต่พาไปสนามแข่งม้าต่างหาก แล้วทั้งคู่ก็เริ่ม
มีปากเสียงกันทางโทรศัพท์ ผมรู้สึกแยะเพราะดูเหมือนว่าเป็นคน
ฟ้องแม่

พ่อที่ชอบออกเที่ยวกลางคืนคงคิดว่าพามไปร้านเหล้าด้วยได้
ก็เลยพามไปผับบ้างบางครั้ง แต่เพราะผมขี้เซา แถมยังอาเจียน
ในร้านเพราะเมารถหลังจากถูกลากขึ้นแท็กซี่ไปโน่นมานี่ พ่อจึงไม่พา
ผมไปร้านเหล้าด้วยอีกเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เมื่อเห็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกเช่นนั้นแล้ว ย่าที่โคะคุระ
จึงเอ็นดูผม และมักพูดเสมอว่า เด็กคนนี้ช่างน่าเวทนานัก

ไม่แน่ใจว่าเป็นปิตทอมฤดูร้อนเมื่อไร

ผมมาที่โคะคุระเช่นเคย พ่อไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนั้นแล้ว แต่ไป
อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เมื่อผมกลับมา นาน ๆ ครั้งพ่อก็จะกลับมาที่บ้านด้วย

เมื่อย่าพบบผมก็จะถามคำถามเดิม ๆ ทุกครั้งว่า

“รักใคร่มากที่สุดนะ”

ผมตอบคำถามเดิมทุกครั้งว่า

“แม่ฮะ”

“รักใครรองลงมาล่ะ”

“ย่าที่โคะคุระ”

แล้วย่าก็พูดว่า จริงหรือ จริงหรือ

แม้ย่าจะไล่ถามผมไปถึงลำดับที่เท่าไร ชื่อของพ่อก็ไม่เคย
ปรากฏออกมา ไม่ใช่เพราะผมเกลียดพ่อ ผมแค่คิดตามประสาเด็กว่า
คงไม่ดีที่จะเอ่ยชื่อพ่อในตอนนั้น

วันหนึ่งมีใครคนหนึ่งนอกจากย่าอยู่ด้วย แต่ผมจำไม่ได้ว่าใคร
ช่วงกลางวันในฤดูร้อน ในห้องนั่งเล่นมีดสลัวที่ไม่มีแสงไฟ
มีเพียงแสงสว่างจากภายนอกที่เล็ดลอดเข้ามาทางกระจกฝ้า และพัดลม
ที่หมุนไปมา

ในตอนนั้นย่าถามผมด้วยคำถามเดิม

“รักใคร่มากที่สุดนะ”

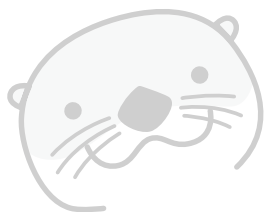
“แม่ฮะ”

ครู่ต่อมาย่าหันไปกระซิบกับใครคนนั้น เหลือบมองผมแล้วพูด

ด้วยน้ำเสียงเวทนาว่า

“จริงอย่างที่เขาวา พ่อแม่ที่เลี้ยงดูมาย่อมดีกว่าพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดอยู่แล้วสินะ...”

ตอนผมได้ยินคำพูดนั้น ผมยังไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร แต่ก็เข้าใจได้ทันทีว่ายาพูดถึงอะไรบางอย่างที่ไม่ค่อยน่าชอบใจนัก

ทดลองอ่าน